

Πώς να μη λυπηθείς όταν στερηθείς εκείνο που αγαπάς; (Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Εκείνος που έχει προσπάθεια, προσκόλληση σε ό,τι αγαπά, δεν έχει λυτρωθεί ακόμη από την λύπη. Διότι πώς να μη λυπηθεί, όταν στερηθεί εκείνο που αγαπά;» (Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος). Οι άνθρωποι έχουμε στην ζωή μας ένα αίσθημα ιδιοκτησίας. Από το θέλημά μας, μέχρι τα αγαθά μας. Από τα δικαιώματά μας, μέχρι εκείνα που μας αρέσουν. Από το σώμα μας, μέχρι και το σώμα του άλλου. Μετράμε την ευτυχία μας με βάση τι μας ανήκει, σε τι από τα αγαθά του κόσμου μπορούμε να μετέχουμε, καθιστώντας τα μέσα σκοπό. Συχνά μας αρκεί η δυνατότητα να έχουμε πρόσβαση στην πληροφορία, να μην είμαστε ανενημέρωτοι, όχι πάντα για τα σοβαρά και σπουδαία. Θεωρούμε όμως ότι ο κόσμος μας ανήκει και ότι η ζωή είναι δική μας.

Το αίσθημα ιδιοκτησίας δένεται συχνά με την αγάπη. Επειδή αγαπούμε, θεωρούμε πως ο άλλος έχει υποχρέωση να είναι δικός μας, να μας ανήκει. Σκεφτόμαστε συναισθηματικά. Αφού εγώ δίνω τα πάντα, σημαίνει ότι έχω δώσει την ελευθερία μου στον άλλο. Επομένως κι εκείνος αυτό καλείται να κάνει. Να εκτιμήσει την αγάπη που του προσφέρω και να μην σκεφτεί ότι μπορεί να φύγει από κοντά μας. Η ιδιοκτησία γίνεται απαίτηση αποκλειστικότητας. Κι αυτό περνά και στα παιδιά μας. Δεν τα μεγαλώνουμε για να είναι ελεύθερα και να προχωρήσουν με βάση τους δικούς τους στόχους. Ασυναίσθητα, από αγάπη υπερπροστατευτική, παραμένουν πάντοτε οι υπάρξεις που μας έχουν ανάγκη. Έτσι θέλουμε να τα ελέγχουμε και χρησιμοποιούμε κάθε τρόπο: την πειθώ, αλλά και την χειριστικότητα. Τον τονισμό ότι κανείς δεν τα αγαπά όπως εμείς, που προφανώς έχει και ψήγματα αλήθειας, αλλά δεν μπορεί να παρατείνεται στον χρόνο. Την εκμετάλλευση της θέσης μας έναντί τους, κυρίως την οικονομική μας δύναμη. Κάποτε και ένα αίσθημα ασφάλειας που είναι φυσικό να προσφέρουμε, αν και όλα δένονται στον μανδύα της συνήθειας που σκεπάζει την όρεξη του ανθρώπου να χτίσει κάτι καινούργιο, να ενηλικιωθεί αυθεντικά, να παραιτηθεί από ό,τι αισθάνεται βέβαιο.

Ο ασκητικός λόγος μας συγκλονίζει. Ό,τι σου ανήκει ή θέλεις να σου ανήκει, σου φέρνει λύπη, κάποτε μεγαλύτερη από την χαρά. Είσαι όμως κολλημένος σ' αυτό, έχεις εξάρτηση, προσπάθεια. Το αγαπάς και το θεωρείς αναγκαίο για την δική σου

πορεία. Η ψυχή σου δεν μπορεί να πορευθεί ελευθερωμένη από αυτό, είτε είναι υλικό στοιχείο, είτε συνήθεια, είτε άνθρωπος. Προφανώς οι ανθρώπινες σχέσεις φέρνουν αλληλεξαρτήσεις. Άλλωστε ταπεινωνόμαστε μέσα από αυτές. Η δυσκολία έγκειται όταν κάνουμε τον άλλον ή τα αγαθά μας ή τον κόσμο μικρό θεό. Όταν η λύπη μας ρίχνει στην απόγνωση. Μας κρατά δεμένους καρδιακά και δεν μας αφήνει να ανοιχτούμε στον αληθινό μας προορισμό.

Ο άνθρωπος έχει κληθεί να ζει την ελευθερία τού κατ' εικόνα του Θεού. Αυτή προϋποθέτει εμπιστοσύνη στο θεϊκό θέλημα. Μάτωμα της καρδιάς να μην μείνει στα πρόσκαιρα, ακόμη κι αν αυτά έχουν να κάνουν με τον συνάνθρωπο. Είναι ωραίο να αγαπάς. Να δίνεις και να κάνεις τον άλλον χαρούμενο. Πιο ωραίο όμως είναι να αφήνεσαι στην αγάπη του Θεού και να είσαι έτοιμος να πορευτείς ακόμη και στην οδό της απεξάρτησης από εκείνους και από όσα αγαπάς. Άλλωστε κανείς και τίποτα δεν είναι δικά μας. Μόνο η κοινωνία με τον Θεό.

themistoklismourtzanos.blogspot.com